

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: J. A., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č. j. 1252/DS/2015,
JID: 55614/2015/KUUK/Bre,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 4. 2015, č. j. 1252/DS/2015, JID: 55614/2015/KUUK/Bre, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 11. 2014, č. j. OSC/97500/2014/Koh, sp. zn. OSC/Rp-2521/78945/2014, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 29. 8. 2014 v 16:27 hodin, na silnici č. II/262, v obci Františkov nad Ploučnicí, řídil motorové vozidlo tov. zn. VW Sharan, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 77 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 74 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000,- Kč, zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu dvou měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku, poněvadž nebylo dostatečně konkretizováno místo, kde měl být přestupek spáchán. Z výroku není patrné, zdali byla rychlost měřena v obci či mimo obec a tudíž není prokázáno, že jednání žalobce bylo protiprávní. Z formulace Františkov nad Ploučnicí nelze jednoznačně dovozovat, že byl přestupek spáchán v obci, jelikož mohl být spáchán v okrese nebo areálu takto pojmenovaném. I za situace, že by žalobce připustil, že správní orgán I. stupně měl na mysli obec Františkov nad Ploučnicí, i tak nelze místo spáchání považovat za dostatečně konkretizované, neboť po celém katastrálním území obce není nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/hod. označení silnice č. II/262 rovněž nikterak nespecifikuje místo spáchání přestupku, když tato silnice prochází zmíněnou obcí a pokračuje dále mimo obec, kde však je již povolená vyšší rychlost jízdy. Žalobce se domnívá, že správní orgán mohl a měl vymezit místo spáchání přestupku lépe.
3. Druhého pochybení se pak správní orgány dopustily, když nepřihlédly k tvrzení žalobce, že jednání, jež mu je kladeno za vinu se dopustil někdo jiný, konkrétně pan K., který z obavy vybudování využil momentálního okamžiku, že zasahující policisté neměli měřené vozidlo po celou dobu v dohledu a po předání řízení žalobci z auta vyskočil. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl konkrétní jméno, ale domnívá se, že je nepřipustné, aby byl tento argument přehlížen, jen proto, že chtěl pomoci druhé osobě. Žalobce proto navrhl, aby byl pan P. K. v dané věci vyslechnut jako svědek. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že obě žalobcovi námitky považuje za neopodstatněné. Policejní hlídka prováděla měření v obci Františkov nad Ploučnicí na silnici č. II/262, ve směru na Českou Lípou. Měřicí zařízení bylo umístěno u domu č. p. „X“ a k řešení přestupků bylo zvoleno odstavné parkoviště u tamní pily, nedaleko domu č. p. „X“. Všechny tyto informace byly zaznamenány v úředním záznamu. Žalobce si byl vědom svého protiprávního jednání, když byl přímo na místě staven zasahujícími policisty. Žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil námitku nedostatečně označeného místa spáchání přestupku. Žalovaný se domnívá, že vymezení místa spáchání přestupku bylo dostatečné, neboť zásadně nemůže dojít ke změně s jiným přestupkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. K druhé žalobcově námitce žalovaný uvedl, že místo měření a místo řešení přestupku je nedaleko od sebe a daný úsek je po celou dobu vidět, ať již policistou obsluhující měřicí zařízení, či policistou zastavujícím vozidla. Žalobcovo tvrzení o jiném řidiči, který by řídil motorové vozidlo a v době od změření radarem po zastavení vozidla za jízdy vyskočil ven, žalovaný považuje za zcela absurdní. Pokud by tuto skutečnost žalobce namítal již v průběhu správního řízení, mohl žalovaný nařídít rekonstrukci k objasnění, zdali je možné opustit vozidlo, aniž by vozidlo zpomalilo a řidič zároveň nebyl upozorován zasahujícími policisty. Žalovaný se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, přičemž bylo vycházeno z dostatečně zjištěného stavu věci. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání před soudem

6. Právní zástupce žalobce se ústního jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 11. 7. 2018, nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv o jednání byl řádně a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
7. Pověřený pracovník žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 9. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Děčín, Dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 29. 8. 2014 ve 16:27 hodin, na silnici č. II/262, ve směru na Českou Lípou, v obci Františkov nad Ploučnicí, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky Volkswagen Sharan, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. byla naměřena rychlost 77 km/hod. a po provedeném odečtu tolerance radaru rychlost 74 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, osobní údaje řidiče, oznámení o spáchání přestupku a výpis z evidence řidičů, kde má žalobce evidovány již čtyři záznamy, přičemž třikrát šlo o přestupky za překročení nejvyšší povolené rychlosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Dne 22. 10. 2014 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo bez osobní účasti žalobce, a to i přesto, že byl řádně předvolán. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výstup ze záznamového zařízení a pořízená fotodokumentace. S ohledem na zjištěné skutečnosti, absenci žalobce a jakéhokoli vyjádření ke skutečnostem, jež mu byly kladeny za vinu, rozhodl správní orgán I. stupně v nepřítomnosti žalobce a dne 4. 11. 2014 vydal rozhodnutí č. j. OSC/97500/2014/Koh, sp. zn. OSC/Rp-2521/78945/2014, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupků, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, následně zamítl žalobcovu odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
11. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce dostatečné konkretizace místa spáchání přestupku a následným obviněním žalobce ze spáchání protiprávního jednání, ačkoli odpovědnou osobou byl někdo jiný. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
12. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první žalobcovi námitky má klíčový význam dikce ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), který uvádí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
13. Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „*ve Františkově nad Ploučnicí, na silnici č. II/262*“. Náležitostmi výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 08. 01. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí. Pozemní komunikace označovaná jako silnice č. II/262 v obci Františkov nad Ploučnicí dosahuje přibližné délky 3 km. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, je opravdu těžko zjistitelné, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít. Správní orgán I. stupně měl proto nepochybně místo skutku ve výrokové části vymezit přesněji, ač již uvedením příslušného kilometru silnice, zmíněním blízkého dominantního objektu či vypsáním GPS souřadnic. Na druhou stranu, je však důležité zmínit, že není možné, aby u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

správního soudu ze dne 28. 05. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě, kdy správní orgán I. stupně zcela jasně určil, že přestupek byl spáchán ve Františkově nad Ploučnicí, přičemž toto označení si lze vyložit pouze jako označení názvu obce a nikoli jak se mylně domníval žalobce okresu či areálu. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce poškozen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že námitka žalobce není důvodná.

14. V druhé a poslední námitce žalobce namítal pochybení žalovaného, když jej označil za pachatele protiprávního jednání, ačkoli řidičem osobního automobilu a tudíž odpovědnou osobou byl někdo jiný.
1. Žalobcova argumentace byla založena na jeho údajném přesednutí se spolujezdcem, který řídil vozidlo v době měření a který následně z vozidla vyskočil. K tomu soud uvádí následující. Místo umístění měřícího radarového zařízení a místo sloužící k zastavení vozidel bylo od sebe vzdáleno osm set metrů, přičemž zdolat tuto vzdálenost trvá méně než minutu za dodržení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Během této velmi krátké doby si musel bez sebemenšího zpomalení vozidla žalobce vyměnit místo s údajným řidičem a ten ještě musel stihnout vyskočit a to tak, aby jej nezaznamenal žádný ze zasahujících policistů. Soud předestírá, že tvrzení žalobce o sletu těchto událostí považuje za zcela absurdní a ryze účelové. Žalobce by stejně jako jeho údajný spolucestující museli být profesionálními kaskadéry a akrobaty v jedné osobě, aby si v časovém rozpětí třiceti vteřin dokázali vyměnit místa za plynulou jízdu. Navíc vyskakovat za plné rychlosti z jedoucího vozidla, aniž by se dotyčné osobě cokoliv stalo a nikdo si takového jednání nevšiml, je z pohledu soudu nereálné. Soud přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce verzi o spolucestujícím poprvé nelogicky zmínil až v jím podané žalobě. V rámci správního řízení před orgánem I. stupně a žalovaným nic takového netvrdil. Navíc účast žalobce na správním řízení je možné označit za téměř nulovou, jelikož jeho jedinou aktivitou, bylo podání blanketního odvolání. Tyto skutečnosti, stejně jako jeho neomluvená absence při ústním jednání před správním orgánem, snižují věrohodnost jeho tvrzení, stejně jako neuplatnění své verze událostí od samého počátku řízení. Soud tak hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný, v důsledku čehož soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k dokazování svědeckou výpovědí P. K., jak navrhoval žalobce, a žalobcovy námitky v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné.
15. V řízení o přestupcích je správní orgán z úřední povinnosti odpovědný za zjištění skutečného stavu věci a veškerých okolností svědčících ve prospěch i neprospěch obviněného. Vina obviněného tak musí být prokázána způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a za tímto účelem musí vždy provést potřebné důkazy, což oba správní orgány učinily. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, dostupný na www.nssoud.cz) Na základě výstupů z měřícího radarového zařízení, fotodokumentace z místa spáchání přestupku a samotnému jednání žalobce v průběhu celého správního řízení soud konstatuje, že v posuzované věci oba správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a dovodily z něj adekvátně vyplývající závěry. Žalobcovu námitku tak soud neshledal důvodnou.
16. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

17. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. července 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.